

Konspekt szkółki niedzielnej

19. Niedziela po Trójcy Świętej

Główna myśl: Pan Jezus chce być twoim pomocnikiem.

Tekst: Ewangelia Jana 5,1-16 – uzdrowienie chorego przy sadzawce

Wiersz przewodni: Psalm 118,7a

„Pan jest ze mną jako pomocnik mój.”

Cele:

Dziecko zna historię uzdrowienia chorego.

Dziecko potrafi powiedzieć, kto to jest pomocnik.

Dziecko wie, że Pan Jezus może pomóc i jest obecny w każdej sytuacji.

Dziecko jest zachęcane do tego, by Pan Jezus stał się jego pomocnikiem.

I. Wstęp

Kim jest pomocnik? – rozmowa

Pomoce: duży napis POMOCNIK

Przebieg: przyczepiamy przygotowany napis; następnie wszyscy razem czytamy go; a potem zadajemy dzieciom pytania: Czy potrafią powiedzieć kto to jest pomocnik? Czy wiedzą kto może zostać pomocnikiem? W czym można pomagać? Czy były już pomocnikami? W czym miały okazję komuś pomagać? (*odpowiedzi dzieci, które mogą być dodatkowo zilustrowane krótką scenką*).

Podsumowanie: Prowadzący szkółkę mówi: „Tak jak powiedzieliście, pokazaliście pomocnik to osoba, która gotowa jest pomóc innej osobie. Dzisiaj opowiemy o pewnym pomocniku, który jest zawsze gotowy nam pomóc. Pewnie wiecie już kto to taki (*odpowiedzi dzieci*). To Pan Jezus. Najlepiej, kiedy każdą historię opowiada się od początku. Dzisiaj zrobimy tak samo i za chwilę dowiecie się dla kogo Pan Jezus stał się pomocnikiem. Posłuchajcie”.

II. Temat

Pomoce: 1. narysować sadzawkę (można też wykorzystać zdjęcie); (*Sadzawka to niewielki zbiornik wodny w naturalnym lub wykopanym zagłębieniu ziemi. /za: Słownik Języka Polskiego/*); przyczepić napis Betezda; 2. narysować ludzi chorych na różne choroby – jeden chory leżący (podobnie jak wyżej można wykorzystać gotowe materiały). Zdjęcia, rysunki przyczepiamy wokół narysowanej sadzawki

1. Sadzawka Betezda – znajdujemy się dziś przy sadzawce, czyli takim niewielkim zbiorniku wodnym, która nazwana jest Betezda (*pokazujemy narysowaną sadzawkę*). Wokół niej znajduje się wielu ludzi (*przyczepiamy przygotowane zdjęcia, rysunki chorych ludzi*). Przyjrzyjcie się teraz i powiedzcie proszę co możecie o tych ludziach powiedzieć (*dzieci patrz, a później odpowiadają*). Ci wszyscy ludzie, którzy znajdują się wokoło Betezdy (czyli sadzawki) to ludzie chorzy: niewidomi, kalecy (*możemy wspólnie z dziećmi wymieniać na co mogli chorować siedzący tam ludzie*). Dlaczego oni tu są? (*jeżeli dzieci wiedzą, to zachęcamy ich do odpowiedzi*). Od czasu do czasu woda w sadzawce poruszała się, a wtedy każdy kto wskoczył do niej pierwszy, zostawał uzdrowiony i to niezależnie od tego na jaką chorobę cierpiał.

2. Chory przy sadzawce – przy tej sadzawce był pewien chory (*przyczepiamy zdjęcie lub rysunek leżącego chorego*). Cały czas leżał, bo nie mógł chodzić. Czy wy też byliście już kiedyś chorzy i cały czas musieliście leżeć? Jak długo musieliście leżeć? (*odpowiedzi dzieci*). Czasami było to, jak mówicie, parę dni. Zdarzało się wam również dłużej chorować. Na początku to pewnie fajnie tak poleżeć, nie trzeba wstawać, jesteście obsługiwani... Ale potem to już nuda, prawda? Wreszcie jest nam źle, że nie możemy robić tego co zwykle i jesteśmy ograniczeni. A ten chory, o którym słyszeliście, leżał od bardzo wielu lat, aż od 38. To bardzo długo, prawda? Leżał przy sadzawce i miał nadzieję, że może kiedyś jako pierwszy wskoczy do niej, gdy woda się poruszy. Chociaż nie bardzo w to wierzył, bo zawsze znalazł się ktoś, kto był szybszy od niego. Chory nie mógł przecież chodzić. Pewnego dnia podszedł do niego jakiś człowiek...

- 3. Pan Jezus zauważa chorego** – tym człowiekiem był Pan Jezus. Pan Jezus zauważył go, podszedł i zapytał: „Czy chcesz być zdrowy?” Jaką odpowiedź Pan Jezus usłyszał? „Panie, nie mam człowieka który by mnie wrzucił do sadzawki, gdy woda się poruszy; zanim zaś ja sam dojdę, inny przede mną wchodzi.” (J 5,7) Liczył na to, że ten człowiek pomoże mu wejść do wody. Lecz usłyszał zupełnie coś innego. Usłyszał polecenie: „Wstań! Weź łożo swoje! Chodź!” Chory mógł poczuć się dziwnie: „Czy ten człowiek nie widzi, przecież ja nie mogę chodzić, a on każe mi wstać?” Posłuchał jednak Jezusa. Wstał, wziął łożo na którym leżał i zaczął chodzić. Pan Jezus był jego pomocnikiem. Pan Jezus może być także i twoim pomocnikiem. Chory otrzymał od Jezusa o wiele więcej niż się spodziewał. Liczył na pomoc przy wrzuceniu do sadzawki, a otrzymał zdrowie. Pan Jezus jest pomocnikiem. Pan Jezus jest pomocnikiem wszystkich ludzi.
- 4. Niezadowolone osoby** – niestety nie wszyscy ludzie byli zadowoleni z czynu Jezusa, bo On przecież zrobił to w sabat. A sabat to dzień święty dla Żydów i w tym dniu nie wolno było nic robić: ani nosić, ani uzdrawiać. A Pan Jezus coś zrobił – pomógł potrzebującemu. Dla Pana Jezusa najważniejsza jest miłość, miłość do Boga i miłość do bliźniego. Miłość do Ciebie i wszystkich ludzi na świecie.

III. Zakończenie

Pan Jezus może być i twoim pomocnikiem, ale musisz tego chcieć, musisz Mu o tym powiedzieć. On może być zawsze z tobą. On będzie z tobą, gdy pójdziesz do szkoły; gdy coś trudnego cię czeka; przed występem, gdy masz tremę; gdy się boisz. Pamiętaj, żeby dzielić się z Nim także swoją radością, wtedy, gdy czujesz się dobrze. Pan Jezus jest zawsze z tobą jak pomocnik.

1. Wiersz biblijny

„Pan jest ze mną jako pomocnik mój”. Psalm 118,7a

Pomoce: wiersz zapisujemy na 3 dużych kartach.
Na pierwszej – Pan jest ze mną.
Na drugiej – jako pomocnik mój.
Na trzeciej – Psalm 118,7a

Przebieg: wiersz należy wytłumaczyć - Pan Jezus jest naszym pomocnikiem. Pomocnik to ktoś kto pomaga. A Pan Jezus jest takim pomocnikiem, który jest zawsze z nami i nam pomaga w każdej sytuacji. Wiersz czytamy kilka razy, dzieląc dzieci na dwie grupy. Jedna grupa mówi wiersz zapisany na pierwszej karcie, druga grupa mówi słowa z drugiej karty. Słowa z trzeciej karty mówią wszyscy. Po kilku powtórzeniach robimy zamianę, tak by każde dziecko miało szansę nauczyć się wiersza. Na końcu powtarzamy wiersz wspólnie z całą grupą.

2. Prace plastyczne

A. Uzdrawiony

Pomoce: załącznik „Uzdrawiony”, rolka po papierze toaletowym, kredki, mazaki, klej, nożyczki, zapisany poznany wiersz.

Przebieg: należy wyciąć elementy z załącznika „Uzdrawiony”; wyciętą głowę przyklejamy do rolki, która jest już pomalowana i która tworzy kolorową koszulkę. Na koszulkę przyklejamy poznany wiersz. Cztery prostokąty o wymiarach 2,5x10 cm zaginamy (patrz na zdjęcie), przyklejamy do nich wycięte odciski dłoni i stóp. W ten sposób uzyskaliśmy już ręce i nogi, które przyklejamy w odpowiednich miejscach do rolki (patrz na zdjęcie).

